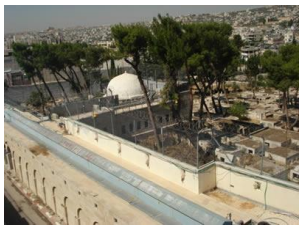
יום ג', י"א בחשון תשע"ד (15 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

כולם היו בניה

במוצאי שבת פרשת "לֶךְ-לְךָ" בשנת תשנ"ו (1995), ההמונים הריעו ושרו 'שיר לשלום' ב'כיכר רבין' בתל אביב, שנקראה באותם ימים 'כיכר מלכי ישראל'. אך חנן פורת, שהיה רחוק עד מאוד מצהלת שמחתם שנראתה לו נבובה ומזויפת, שם פעמיו מירושלים בואכה בית לחם לפקוד את קברה של רחל אמנו ביום פטירתה, שנדחה באותה שנה בשל קדושת השבת למוצאי שבת.

בהגיע חנן לסביבות מנזר מר-אליאס, פתח לתומו את הרדיו במכונית ונרעש לשמוע את זעקות השבר העולות מן הכיכר. הוא עצר בתדהמה את הרכב והאזין להודעתו הנסערת של איתן הבר על מותו של יצחק רבין.

באותה שעה לא ידע את נפשו. הוא הכיר את יצחק רבין והיו לו עמו גם קשרי ידידות וגם ויכוחים מרים ונוקבים. אך עצם המחשבה שיהודי הרים את נשקו וירה באחיו - ראש הממשלה - עוררה בחנן זעזוע וחלחלה.

ואז לפתע כמו ממרחקים המה באוזניו קול בכי: "רָחֵל מְבַכָּה עַל-בָּנֶיהָ". הוא נשך את שפתיו עד זוב דם והרהר בליבו: עכשיו ברגע זה ממש מבכה רחל את מותו של יצחק רבין "כי איננו". כי רחל אמנו - כולם היו בניה, וכל בן ישראל הוא בשבילה בן יחיד. על כן מדגיש הכתוב: "מאנה להינחם על בניה" - בלשון רבים, "כי איננו" - בלשון יחיד. ועתה בוכה רחל על יצחק רבין בנה יחידה כי איננו... שלא שכחה עד עצם היום הזה.

בעקבות הרצח התחוללה סערה גדולה בעם. היו רבים שניסו להטיל את האשמה על כתפי הציבור הדתי-לאומי כולו, והמתח והאיבה עלו וגאו.

בניסיון לצמצם במידת מה את גלי הניכור והשנאה, יזמו חברים ממחנות שונים כנס של סופרים ומשוררים ואנשי ציבור ורוח מכל המחנות ב'בית הסופר' בתל אביב. במסגרת כנס זה נטל חנן פורת את רשות הדיבור וסיפר על החוויה שעבר סמוך לקבר רחל בעת הרצח של יצחק רבין ועל קול בכייה של רחל אמנו שהמה באוזניו באותה שעה.

דבריו הנרגשים הותירו רושם על המשתתפים, ובתום הכינוס התקבצה סביבו חבורה קטנה מגוונים שונים שביקשה להתייחס לדברים.

והנה ניגשה לעברו המשוררת דליה רביקוביץ', הידועה בדעותיה המוגדרות כשמאל שבשמאל, ורמזה לחנן ולאליעז כהן, חברו המשורר מכפר עציון, שברצונה לדבר עמם ביחידות. הם נענו לה וניגשו עמה לפינת האולם.

רביקוביץ פתחה בהיסוס, ואמרה שמה שהיא מבקשת לספר להם לא סיפרה כמעט לאיש, אך דבריו הנרגשים של חנן על רחל עוררו בה תחושה עמוקה שהיא חייבת לספר להם משהו על הקשר בינה לבין רחל אמנו. וכך אמרה:

"שנים רבות הייתי עקרה והשתוקקתי מאוד ללדת, אך חרף כל ניסיונותי להרות בדרכים שונות לא עלה הדבר בידי ולא ידעתי מה לעשות. לפתע נתקעה במוחי מחשבה שעלי להגיע לקבר רחל שהיתה אף היא עקרה ונפקדה בבנים, ולהתפלל על קברה. אולי זה יעזור. ניסיתי לדחות מליבי מחשבה סהרורית ומטורפת זו, שהיתה רחוקה מאורח חיי והשקפותי, אך היא חזרה והטרידה אותי שוב ושוב עד שהחלטתי שאין לי מנוס אלא לבצעה.

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום שמח ושבוע טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל

בס"ד

"הדף – יום יום לתולדותינו"

יום ג', י"א בחשון תשע"ד (15 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"התחפשתי לאשה חרדית, לבשתי שמלה ארוכה, גרביים כהות ושמתי מטפחת לראשי, וכך הגעתי באוטובוס לקבר רחל כשאיש אינו מכיר אותי. ומה אומר לכם: בקבר רחל זכיתי להתפלל ולבכות כפי שלא בכיתי כל ימי חיי... כעבור כשנה נולד לי בן, ובעומק ליבי ידעתי שזה בזכות רחל".

חנן הציץ בפניה של רביקוביץ' בעת שסיפרה את סיפורה כשהיא רועדת כולה, וחש כאילו איזה כוח שמחוצה לה כופה עליה למסור דווקא באוזני מי שנראים כה רחוקים ממנה סיפור כה אינטימי.

דליה נפנתה והלכה מעמם, וחנן ואליעז גמרו אומר שסיפור כה אישי ומרעיש מן הראוי שינצרו בליבם ולא יספרו ברבים, גם אם לא ביקשה זאת דליה במפורש.

לאחר מותה של רביקוביץ', שמתה אף היא כרחל בדמי ימיה, הרהיב חנן עוז בנפשו לגולל בעלונו 'מעט מן האור' את סיפורה המופלא, וכדבריו: "לא כנופך פיקנטי לדמותה ואף לא כסיפור של אותות ומופתים הראוי להיכלל בקובץ סיפורי צדיקים, אלא למען דעת מה כוחה של רחל - בת דמותה של כנסת ישראל - לגעת בידה האחת בליבו של **כל יהודי באשר הוא שם**, ולשאת את ידה השנייה כלפי מעלה בעוז חביון, לעורר רחמי שמיים ולפתוח שערי עליון".
[מקור]

בברכה לכל משפחת קוראי **הדף** ☺,
ברכה ומרדכי

"קוּמָה אֱלֹקִים, שָׁפְטָה הָאָרֶץ כִּי-אַתָּה תִנְחַל בְּכָל-הַגּוֹיִם." [תהלים פ"ב 8]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שלישי** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום שמח ושבוע טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל